

Het verhaal van 2010

Ik heb het afgelopen jaar vaak op het punt gestaan jullie erover te schrijven, maar heb het iedere keer toch uitgesteld en toen ik ze dus in het jaarafsluitend nummer van Time Magazine paginagroot geportretteerd zag besloot ik om toch nog uit te wijden aan het in mijn ogen bijzonderste nieuws van het vorige week eindigende jaar. Komtie.

Het was de zomer van 2010. Wij Nederlanders keken het journaal om te zien waar het wispelturige weer in dit kikkerlandje ons de komende week heen zou leiden en hoorden toen in de nieuwsuitzending voor het eerst van de catastrofe die in de Chileense mijn had plaatsgevonden. Wij waren niet bijzonder geïnteresseerd omdat er wel meer catastrofale rampen plaatsvinden in de wereld, maar de media hebben nog lang bericht over de pogingen om de vastzittende mijnwerkers te bereiken.

Wij Nederlanders waren die ramp eigenlijk al lang vergeten toen het wonder geschiedde. 17 (!) dagen na de instorting bereikt de boor van het reddingsteam de plek, 2 kilometer (!) onder de grond, waar de mijnwerkers aan het werk waren voordat de mijn instortte. De boor werd opgehaald en aan de punt van de boor was een met rood beschreven briefje vastgemaakt: "Estamos bien en el refugio los 33". Wij waren ramp in Chili al minstens 2 weken vergeten, hadden genoten van de vakantie waarvan we inmiddels konden zeggen dat 'ie bijna voorbij was. De ramp was een verre herinnering in medialand, het briefje kwam uit een ver verleden. Het briefje. Ik was er vol van. Estamos bien en el refugio los 33. Geen enkele Spaanse zin heb ik zo vaak in mijn hoofd herhaald als die zin, 33 op zijn Nederlands uitsprekend. De magie. De hoop. De 33, die het allemaal hebben overleefd: al die 17 dagen op een voedselrantsoen bedoeld voor 2 dagen. In mijn enthousiasme heb ik iedereen die ik grijpen kon proberen te overtuigen van het wonder, maar niemand zag de romantiek van het briefje die ik zag.

En de Chileense epiek ging verder: die mijnwerkers bleken nog ver van huis te zijn. Het zou nog een half jaar duren voordat er een gat was dat groot genoeg was om iemand naar boven te krijgen. De komende maanden zaten er 33 mannen vast onder de grond. Ik en de internationale media zaten op het puntje van onze stoel: een realitysoap op 2 kilometer diepte. De woestijn was al gauw bevolkt en zou bevolkt blijven tot iedere koppel weer op de grond stond. Kranten stonden vol met alle achtergrondinformatie: een psycholoog kwam aan het woord van de effecten van zo lang opgesloten te zijn met een groep, en dat het een unieke situatie is. Er ontstond een minisamenleving met een leider, een priester en een dokter. Isolatieexperts van onder andere de NASA -omdat astronauten ook lang opgesloten zijn-werden erbij gehaald om ervoor te zorgen dat de Chilenen elkaar niet de kop in zouden slaan. Een cameraatje kwam door het gat naar beneden en legde de eerste beelden vast: we krijgen een rondleiding en zien ze kaarten.

De soap gaat verder als we de 'characters' wat beter leren kennen en ik doe mijn best wat van de Spaanse namen te onthouden. Onder de grond worden 5 vrouwen ten huwelijk gevraagd, waaronder ook de 17-jarige vriendin van de jongste van de groep, de 19-jarige Jimmy Sanchez. Er zit een bekende profvoetballer tussen en er wordt boven de grond een kind geboren, dat Esperanza (hoop) wordt genoemd. Er vindt een kleine opwekking plaats onder de katholieke Chilenen en de vrouw van Barrios Rojas maakte boven de grond kennis met de minnares van haar man. De president houdt als een sympathieke voetbalcoach de moed erin. En wij kijken.

Toen de kompels eindelijk naar boven werden gehaald zat ik op de computer in het buurthuis. Wikipedia had een programmatje waarin de ontwikkelingen live te volgen waren en waarmee ik aan deze kant van de oceaan mee kon juichen als er weer iemand boven was. Het hele 'naar boven takelen' duurde twee dagen, en de meest koelbloedige van de groep mocht als eerst zodat hij niet in paniek zou raken als er iets mis ging. De grote leider, Luis Urzua, viel de eer ten deel als laatste voet op de grond te zetten. De mannen droegen speciale zonnebrillen om ze te beschermen tegen de zon die ze 69 dagen lang niet hadden gezien.

Ik schrijf graag over mooie dingen; ik wijs jullie graag dingen in de geschiedenis of de actualiteit die

eigenlijk net iets te mooi zijn om waar te zijn. Meestal dik ik het iets aan zodat het wat beter uit de verf komt. Vandaag niet. De gebeurtenissen in de San José mijn zijn zo al een filmscript: voor situaties waarin een groep weken van de buitenwereld is afgesloten moet normaal diep in de fantasie worden gegraven. Er zullen op wikipedia.org weinig pagina's zijn die zo lekker weggelezen als de pagina '2010 Copiapó mining accident'. 0 reported injuries, 0 deaths.

Lieve bloglezers,

Welkom in 2011! Het is misschien wat laat, maar het is nu eenmaal maar eens per week woensdag. De afgelopen weken was het door toestanden wat onrustig op het weblog: 2 woensdagen geen blog, twee regels tekst waarin wordt beloofd dat er wat op komt die nooit komt, op een donderdag een politiek incorrecte indringerblog... Het is allemaal wat zwaar voor jullie. Gelukkig heb ook ik mijn goede voornemens, en die lijken vrij veel op die van 2010: iedere woensdag een weblog. Stel je hebt zin om te reageren, schroom niet! Kun je de controletekens niet lezen, vraag je zusje. Wil je reageren met die vreemde 'contact' linkje hiernaast, vergeet je e-mailadres niet mee te geven als je reactie wilt. Wil je nog een pizza en woon je in Oosterwolde: 0516-522944.

Wens het beste voor jezelf in 2011!

gr

De Woensdagblogger.